

De Basilisk

avik, die letters worden niet duidelijker als je ernaar blijft turen,' zei Ludwig.

Zijn vriend stond voor een groot plakkaat dat aan de buitenmuur van hun huizen hing. Hij zag er bleek uit. 'Ik hoop niet dat er staat wat ik denk dat er staat.'

Ludwig krabde op zijn hoofd. 'Ik heb geen idee. Wat denk je dat er staat?'

Zijn vriend kneep met zijn ogen.

'Slecht nieuws. Dat is wat ik kan lezen. Heel slecht nieuws.'

Zonder moeite las Ludwig de poster. 'Het lijkt erop dat de huisbaas de huren verhoogt. Per direct. Ook moet er meebetaald worden aan de reparatie van het dak.' Hij vloekte. Daarna keek hij rond. Gelukkig stond de voordeur niet open. Als zijn moeder hem hoorde, dan had hij een probleem.

Hij liet zijn schouders zakken. 'Een hele maand huur extra. Zomaar. Dat kunnen mijn ouders niet betalen.'

Havik deed zijn bril af en wreef in zijn ogen. 'De mijne ook niet.'

Ludwig pulkte aan de hoek van de poster. 'Dan moeten we verhuizen. Weer.' Hij wreef de stukjes papier tussen zijn vingers

tot kleine balletjes. 'En het gaat hier juist zo goed. In wijk C in Utrecht doet niemand moeilijk.'

Havik vulde hem aan: 'Want hier heeft iedereen het al moeilijk genoeg.'

Achter hem hoorde Ludwig een flink scheldwoord. Zijn zus Edith stond achter hem. Hij keek naar de voordeur. Die was nog steeds dicht. Waar was zijn moeder als je haar nodig had?

Haar vriendin Adinda, die een straat verderop woonde, las de tekst nu ook. 'Dat is veel geld. En nu?'

Soms verbaasde Ludwig zichzelf met de dingen die hij zei. 'Havik en ik gaan geld verdienen. Na schooltijd.'

Edith keek minzaam. 'Dat staat moeder nooit toe.'

'Moeder hoeft van niets te weten. Totdat we het geld hebben en we de hele familie redden. Dan mag je me bedanken.'

Adinda sprong heen en weer. Ze was altijd in beweging. Daar kwam ze op school vaak door in de problemen. 'Ik weet iets. Op de Oudegracht zoekt een waard loopjongens. Dat lijkt me iets voor jullie.'

'Laten we het gaan vragen,' zei Havik.

Ludwig greep zijn arm en leidde hem mee. Richting de Oudegracht. Tot zijn ergernis liepen Edith en Adinda achter hem aan.

Aan het eind van de straat zwaaide Ludwig naar een buurvrouw die in een deuropening stond. 'Dag Keetje.'

'Dag jochie.' Keetje wuifde met moeite terug. Ze hield een handspiegel vast en wreef iets roods op haar wangen.

Adinda klakte met haar tong. 'Praat je met haar? Mijn vader noemt haar een lichtekooi.'

'Mijn moeder zegt dat principes dieper buigen dan munten. Keetje geeft me soms wat geld als ik boodschappen voor haar doe. Plus: ze is echt aardig.'

Dat was juist het fijne aan zijn buurt. Iedereen was hier an-

ders. Iedereen was hier hetzelfde: arm. Niemand keek ergens van op. Hooguit kreeg je een stomme bijnaam. Zoals Havik.

De waard van het café was kleiner dan Havik. Toch kromp de jongen ineen bij elk woord van de man.

‘Dus je ziet bijna niets? Wat heb ik aan een loopjongen die niet alleen op pad kan?’ Hij gaf antwoord op zijn eigen vraag. ‘Niets. Helemaal niets.’

Havik keek naar de grond. Nu richtte de waard zijn blik op Ludwig. ‘En jij? Waar kom jij vandaan?’

‘Wijk C, meneer.’ Ludwig wist precies wat de man wilde weten. Dit was niet het juiste antwoord.

De man wees naar zijn gezicht. ‘Je weet wat ik bedoel.’

Altijd dezelfde vraag. ‘Mijn ouders komen uit Suriname.’

‘Dat is een eind weg.’ De waard wreef een glas droog. ‘Waarom zijn ze hierheen gekomen?’

‘Geen idee, dat moet u aan hen vragen. Het was voor mijn geboorte.’ Altijd hetzelfde antwoord.

De man greep nog een glas. ‘Hoe dan ook: ik heb geen werk voor jullie. Niemand hier op de gracht.’ Zijn mondhoeken schoten omhoog. ‘Misschien mijn buurman... Die heeft een monster in de kelder dat hij verjagen moet.’ Hij zette het glas met een klap op de toog. ‘Ik denk dat jouw gezicht voldoende moet zijn.’

Buiten stonden Edith en Adinda te wachten. Edith was aan het lezen. Adinda deed radslagen.

Edith keek op van haar boek. ‘Hoe ging het? Hebben jullie werk?’

Ludwig zweeg. Edith zweeg. Het werd een lange stilte.

Havik deed alsof hij niets doorhad. ‘Dit vind jij vast leuk,’ zei hij tegen Adinda. ‘Hij had het over een monster, hier op de Oudegracht. Dat moet verjaagd worden. Lijkt me een uitstekende

klus voor mij.' Hij knipoogde.

Met een klap sloot Edith haar boek. 'O ja, de Basilisk. Dat verhaal.'

Soms had Ludwig zin om zijn zus te slaan. Met haar eigen boek. 'Welk verhaal? Waarom vertelt nooit iemand mij iets?'

'Ik vertel je genoeg. Je luistert alleen nooit.'

Havik keek hem aan. 'Dat is waar.'

'Begin jij nu niet ook al.'

Ludwig richtte zich tot zijn zus. 'Geloof je echt dat dat monster bestaat?'

Ze leek even na te denken. 'Ik heb geen idee. Blijkbaar denkt de waard dat er wel een monster zit. Genoeg om veel geld uit te leven.'

Dat was voldoende voor Ludwig. 'Ik geloof niet in monsters. Ik geloof alleen in geld. Stel nou dat we even in die kelder kijken. En dat er niets aan de hand blijkt te zijn. Dan is dat geld snel verdiend. Hoeveel was het ook alweer?'

'Een paar gulden,' zei Edith.

Ludwig floot.

'Zoveel?' zei Havik. 'Dat is voldoende voor de kosten van het dak.' Hij knipperde met zijn ogen. 'Misschien ook wel voor een bezoek aan het Ooglijdersgasthuis. Dokter Donders schijnt wonderbaarlijke dingen met brillen te doen.' Hij schoof zijn bril terug op zijn neus. 'Deze doet bijna niets.'

Havik keek sip. Het was niet makkelijk voor hem dat hij zo slecht zag. Dat wist Ludwig. Als ze geen burens meer waren, was dat ook een ramp voor Havik. Wie zou er dan met hem naar school lopen? Hem helpen met het huiswerk dat hij niet kon lezen? Ludwig wilde zijn enige vriend niet in de steek laten.

Hij duwde zijn borst vooruit. 'Prima, dit is wat we gaan doen: we verjagen het monster en innen het geld. Of beter nog: we doen alsof we een monster verslaan.' Hij keek naar zijn zus. Ze keek terug.

Ze maakte het hem nooit eens makkelijk.

Hij schraapte zijn keel. Nog steeds zei ze niets. Blijkbaar moest hij de vraag daadwerkelijk stellen: 'Edith, wat voor monster is die Basilisk?'

Onderweg naar huis legde Edith de basis uit. 'Als een slang een zwart ei van een haan uitbroedt, dan komt daar een Basilisk uit.'

'Hanen leggen toch geen eieren?' Adinda huppelde in plaats van dat ze liep. 'Op Java in elk geval niet. Hier in Holland wel?'

Edith trok haar wenkbrauwen op. 'Niet dus. Daarom is het een heel zeldzaam dier. Niemand weet echt hoe ze eruitzien.'

Ludwig leidde Havik langs een kar die op de gracht stond.

'Waarom is iedereen er bang voor? Een woeste kip lijkt me niet zo gevaarlijk. Die heb ik zo te pakken. Eten we vanavond lekker kippenpootjes.'

Aan Edith zag Ludwig dat hij te ver was gegaan. 'Niet? Geen makkie?'

'De Basilisk is een soort draakslang. Of een slangdraak. Zo iets. Volgens de verhalen heeft hij tien mannen met zijn blik gedood. Daarom heeft de brouwer een beloning uitgeloofd.'

Ludwig lachte. 'Hij houdt geen klanten meer over!'

'Dan neem je het niet serieus,' zei Edith.

'Prima, jij je zin,' zei Ludwig. 'Dan jagen we dat mormel niet weg en hebben we geen geld. Kunnen we weer verhuizen.'

Edith zuchtte. 'Ik ben juist zo blij dat we eindelijk eens leuke burens hebben.'

Havik maakte een kleine buiging naar haar.

'Ik meen het,' zei Edith. 'Onze vorige buurjongen gooide altijd stenen naar ons.'

De herinnering stak Ludwig. Al deed hij alsof het hem niet raakte. 'Nee, dat was in het huis daarvoor. In het laatste huis kwam de buurman elke week langs om te klagen. We waren te lawaaierig. Of we waren verdacht stil. Hij verzoon redenen om

tegen moeder te schreeuwen. Geniepig was hij ook. Hij wachtte altijd met klagen tot vader naar zijn werk was. Het was een nare man.'

Edith keek hem even aan. Hij wist waar ze aan dacht. Hoe ze moeder vaak hoorden huilen. Hoe blij ze was toen ze dit huis konden huren. Waar ze veilig waren. Vrienden hadden. Weer tussen nieuwe mensen moeten wonen, zou een drama zijn. Niet alleen voor hem. Voor iedereen in de familie.

Ludwigs besluit was genomen. Ze bleven in dit huis. Al betekende dat wel dat hij met een monster vechten moest. Of in elk geval moest doen alsof.

De volgende ochtend stonden ze voor de beruchte brouwerij aan de Oudegracht.

'Ik wil even zeggen dat het ondoordacht is,' zei Edith. Ze hield een sjaal van hun moeder vast.

'Heb je niets beters te zeggen? Nee? Dan hoef ik je kritiek niet te horen.' Ludwig had een grote rieten mand met deksel vast.

'Dit is het idee. Ik ga met Havik de kelder in. Hij is gewend om weinig te zien. Hij kan de weg in het donker vinden en mij in de juiste richting duwen. Ik stop de Basilisk in de mand. De mand gaat de Leidse Rijn in. We innen het geld. Klaar.'

'Past die Basilisk wel in de mand?' vroeg Adinda.

'Het is een kip met kapsones. Hoe groot kan die zijn?' antwoordde Ludwig.

Edith trok één wenkbrauw op. 'Het is geen kip. Eerder een draak. Of een slang. Luister je ooit?'

Adinda keek bedenkelijk. 'Kunnen Basilissen niet zwemmen? Sommige slangen kunnen dat wel.'

'Geen idee. Daar worden we niet voor betaald. Anders vis ik het beest weer uit het water. Voor nog meer munten.' Monsterjager leek Ludwig een uitstekende bijbaan.

‘Spelen we niet met ons leven?’ zei Havik.

Als Ludwig ergens zeker van was, dan was hij het altijd met zichzelf eens. ‘Het is allemaal dronkenmanspraat. Het is nota bene een brouwerij. Die mannen vallen niet neer door een monster. Het is de drank. Ik wil wedden dat er een kat in die kelder zit. Eentje met felle ogen. Veel spannender kan het niet zijn.’

Eenmaal binnen ging het gesprek met de brouwer bijzonder snel. ‘Jullie weten wat er met mijn drie knechten is gebeurd?’ zei de man. Hij zag er grauw uit. ‘Het lijkt me geen goed idee. Maar het is op jullie eigen risico.’ Hij wees naar buiten. ‘Via de kade kunnen jullie de werfkelder in. Ik heb hier een lantaarn die jullie mee kunnen nemen.’

‘We vinden de weg wel in het donker. Dan ziet het beest ons niet aankomen.’

‘Ook goed.’ De man was duidelijk niet onder de indruk van Ludwig de monsterjager.

Havik kneep in zijn arm. ‘Zullen we dan maar?’

Ze liepen over straat naar de kadetrap. Daar stond Edith. Adinda rende heen en weer langs de gracht.

Havik opende de kelderdeur. Ludwig knoopte de sjaal van zijn moeder voor zijn ogen. Die had hij hiervoor meegebracht. Zo voorkwam hij dat hij de dodelijke blik van de Basilisk zag.

Ludwig greep de rieten mand. Havik liep achter hem de kelder in. Normaal wees Ludwig Havik altijd de weg. Nu was het andersom.

‘De brouwer zei dat er binnen lage muurtjes staan. Nog vijf stappen en je bent er.’

Zijn vriend liet hem los. Ludwig liep in zijn eentje verder.

‘Tien stappen naar voren en je bent bij de achterwand,’ zei Havik. ‘Ergens achter één van die muurtjes zit het beest. Waarschijnlijk. Mij ziet hij niet, jij blokkeert zijn zicht.’

‘Au.’ Ludwig vloekte. ‘Dat muurtje heb ik gevonden.’ Voor zich voelde hij de bovenrand van de muur. Hij volgde die met zijn hand. Tot de muur ophield.

Het stonk in de werfkelder. Naar vocht. Een klamme, warme geur. Rotte eieren. En iets doods. De lucht werd sterker en sterker.

‘Rechts achterin zie ik iets bewegen,’ zei Havik. ‘Je hoeft nu alleen naar voren te lopen. Dan loop je tegen het beest op.’

De blinddoek knelde. Het liefst schoof hij hem van zijn hoofd. Maar dat was gevaarlijk. Hij kon niet riskeren dat de Basilisk hem in zijn ogen keek. Dus stapte Ludwig aarzelend naar voren. Was dit hoe Havik zich altijd voelde? Onzeker, onaangenaam, onveilig? Geen wonder dat hij naar die oogarts wilde.

Ludwigs vingers zweefden in de lucht. Hij voelde niets. Een leegte. Toen was er iets. Iets wat prikte. Iets wat groter was dan gedacht. Veel groter.

Hij verzamelde geen moed. Ludwig had geen moed. Hij was niet dapper. Zijn wapens waren eigenwijsheid en koppigheid. Eén stap deed hij vooruit in het donker. Daarna greep hij naar rechts. Hij voelde eerst stekels. Harde schubben. Koud en ruw.

Voorzichtig trok Ludwig zijn hand terug. Wat was hij dom geweest. Dit was geen kip. Het was geen avontuur. Dit was een heel groot monster. Het werd vast zijn dood.

Ludwig wist niet wat dit gevoel was. Het borrelde en prikte in zijn borstkas. Voelde doodgaan zo? Kaal en hard? Eenzaam? Hij wist niet wat hij moest doen.

Alles om hem heen was donker. Het duister leek in hem door te dringen. Het werd één met de wanhoop in zijn borst. De adem van het beest kietelde zijn wang. Ludwigs neus raakte de mond van het beest.

Achter hem hoorde hij een geluid. Een paniekerige stem. ‘Het beest blijft maar staren. Het snapt niet dat je zijn blik niet kan

zien.' Havik. Zijn vriend was hier. Ludwig was niet alleen. 'Kun je hem grijpen?' vroeg Havik. 'Voordat het beest bedenkt dat hij je bijten kan? Lukt dat?'

'Nee,' zei Ludwig. Zijn eigen stem klonk vreemd. 'Dat kan niet. We moeten hier weg. En snel ook.' Hij haalde diep adem en draaide zich om. 'Rennen.' Links en rechts botste hij tegen de lage muurtjes. De stenen schampten hem. Zijn huid schraapte van zijn schenen.

Achter hem hoorde hij een geluid. De Basilisk volgde hem. Hij voelde zijn aanwezigheid in het donker. Ludwig tastte om zich heen. Hij moest nu wel bijna bij de deur zijn. Waar was Havik?

Plotseling hoorde hij een dreun. Er viel iets op de grond. Hij riep de echte naam van Havik. Geen antwoord. Hij struikelde over iets zachts. Een persoon.

Met een klap viel Ludwig tegen de deur. Hij stapte naar buiten en trok de blinddoek van zijn gezicht. Achter hem lag Havik op de grond. Vlak bij de deur. Toch te ver weg. Zijn vriend was dood. Alles was voor niets, alles was verloren.

Ludwigs lichaam veranderde in blubber. Hij boog zich voorover naar zijn vriend en viel bijna. Met moeite sleepte hij hem naar buiten. Daar zakte hij ineen. Zijn hoofd op de borst van de gevallen jongen. Hij huilde. Alles om hem heen werd stil.

'Hebben we hem te pakken?' De woorden zweefden om Ludwig heen. In de lucht. Ze kwamen van beneden. Iets verschoof in zijn blikveld. Havik ging rechtop zitten. Ludwig viel bijna om, van schrik en van geluk.

'Je bent niet dood?'

Havik pakte zijn bril vast. De glazen waren gebroken. 'Dit waardeloze ding heeft mijn leven gered.'

Hij hoorde een gil. Adinda rende naar Havik. Ze depte voorzichtig zijn achterhoofd. Een rode vlek kleurde haar zakdoek. Havik vertelde het hele verhaal. 'Ludwig dacht dat ik dood was.'

‘Ik snap het niet. Je zegt dat je bril je leven gered heeft?’

Havik knikte. ‘Ik was de hele tijd veilig, want het beest zat achter het muurtje. Tot het achter Ludwig aan kwam. Hij keek me recht aan; ik hoorde mijn brilglazen kapotspringen. Van schrik viel ik flauw.’

Edith keek bedachtzaam. ‘Misschien dat de blik van de Basilisk afkaatste op je glazen? Laatst las ik een boek over natuurkunde. Daar stond iets in over licht en glas.’

Ludwig knikte. Heel soms was zijn zus slim. Per ongeluk. ‘Wat kunnen we ermee? Ik kan niet weer naar binnen. Ik riskeer niet nog eens het leven van Havik.’

‘Zullen we dan maar naar huis gaan?’ vroeg Adinda. ‘We zijn wel klaar hier.’

Ze keek naar Ludwig. Die sloot zijn ogen. Hij was moe, geschrokken en zijn benen deden pijn. De gedachte aan het monster daarbinnen in de kelder bleef hem steken. Hij was naïef geweest. Hij had het beest onderschat. Daarmee had hij zichzelf, en erger nog, Havik, in gevaar gebracht.

Nu ging het hem niet meer om het geld. Of in elk geval niet meer alleen om het geld. Dat monster had bijna zijn vriend vermoord. Hij opende zijn ogen. ‘Dat beest moet ervoor betalen.’

Edith legde haar hand op zijn arm. ‘Je gaat niet weer naar binnen. Je bent irritant maar je bent mijn broertje. Ik wil je nog even houden.’

Ludwig was vastberaden. ‘Dit keer heb ik een plan. Een echt plan.’ Hij keek naar Adinda. ‘Hoe hard kan jij rennen?’

Even later liep de brouwer over de kade naar Havik en Ludwig. ‘Jullie zijn toch niet echt naar binnen gegaan? Dat is levensgevaarlijk.’

Ludwig keek naar de bevlekte zakdoek die Havik tegen zijn achterhoofd hield. Naar zijn eigen benen die bloedend onder zijn

korte broek uitstaken. ‘Daar zijn we achter. Je had ons wel mogen waarschuwen. Of tegenhouden.’

De man keek bezorgd. ‘Ik had nooit gedacht dat jullie het echt zouden doen. Elke week komen er jongens zoals jullie langs. Ze doen de deur open en rennen daarna snel weer weg.’ Hij veegde wat zweet van zijn gezicht. ‘Je moet heel dapper, of heel dom zijn.’

‘Dom,’ beaamde Ludwig. ‘Absoluut het laatste.’

‘Ik denk dat jullie je lesje wel geleerd hebben?’

‘Zeker weten,’ zei Ludwig. ‘Dit keer pak ik het anders aan.’

Adinda kwam aanrennen. Havik applaudisseerde. ‘Dat moet een record zijn.’

Adinda’s wangen werden rood. Ze gaf een plat voorwerp aan Ludwig. ‘Dit is het,’ zei ze. ‘Je had gelijk. Keetje is erg aardig. Ze gaf het meteen mee.’

‘Je gaat toch niet weer naar binnen?’ zei de brouwer. ‘Ik sta het niet toe. De dood van twee jongens wil ik niet op mijn geweten hebben.’

‘Niet twee jongens.’ Ludwig wees naar zichzelf. ‘Eentje maar.’

De man sloeg zijn armen over elkaar. ‘Je kunt maar beter een heel goed verhaal hebben. Anders doe je helemaal niets.’

‘Kan het niet schuiven?’ vroeg Edith. Ze knoopte de blinddoek stevig om het hoofd van Ludwig.

Ludwig trok aan de doek. ‘Die gaat nergens heen.’

Zijn zus fluisterde. ‘Ik snap niet waarom je dit zo nodig moet doen.’

‘Het bevalt mij ook niets.’ Hij slikte. ‘Maar het lijkt erop dat ik de enige ben die dit kan.’ Het was een mooie speech, vond Ludwig. Misschien veranderde hij nog eens in een echte monsterjager.

Dit keer leidde Edith hem naar de deur van de kelder. Ze rook bloemig, naar moeders zeep. Hij ademde diep in. De geur stelde hem gerust.

‘Tot zo.’

De deur viel met een dreun achter hem dicht. Het voorwerp klemde hij onder zijn arm. Dit keer was het duister een bekende van hem. Het was warm en klam in de kelder. In de verte hoorde Ludwig iets ritselen. Het monster wachtte op hem.

Met elke stap werd de geur van de Basilisk sterker. De stank wikkelde zich als een slang om zijn lichaam. Het drong zijn neus binnen, zijn oren en zijn brein. Tot hij niet meer wist waar hij eindigde en waar het monster begon.

Rechts van hem hoorde hij het beest. Hij tastte om zich heen. Zijn hand trilde. De adem van het gedrocht gleed langs zijn vingers. Doodsangst kroop via zijn hand omhoog. Langs zijn arm, naar zijn hart.

De houten achterkant van de spiegel in zijn hand gaf hem moed. Het voelde alsof hij een schild bij zich had. Als een ridder die de draak tegemoettrad. Hij draaide het om en greep het met zijn linkerhand vast. Klaar voor de strijd.

Hij dwong zijn hand omhoog. Daar was de kop van de Basilisk. Hij greep hem vast. De schubben prikten in zijn handpalm. Het beest histe en siste. Ludwig wist dat het beest met brandende ogen naar hem keek. Hij voelde de blinddoek warmer worden. Dit was het moment.

Zijn houten schild, de spiegel van Keetje, duwde hij omhoog. Tussen hem en de Basilisk. Het beest stopte met sissen. Het was verbaasd, dat kon niet anders. Het zag zichzelf voor het eerst.

De blinddoek van Ludwig gloeide. Straks smolten zijn ogen weg. Hij wilde de sjaal aftrekken. Maar hij moest zich blijven beschermen tegen de blik van het beest. Hij moest volhouden. Even nog.

Ludwig voelde dat het beest bewoog. Dat het weg probeerde te komen. Weg van zijn eigen blik die via de spiegel terugkaatste. Terug in de ogen van het monster. Ludwig spande zijn armspieren. Met al zijn kracht hield hij het monster vast. De spiegel voor zijn kop.

Een brandlucht voegde zich bij de stank. De Basilisk kraaide. Een doodskreet. Ludwig voelde de kop van het monster verslapen. Was het dood? Was het eindelijk weg?

De doek om zijn ogen werd koeler. De ondraaglijke stank in de kelder lichter. Hij schoof de blinddoek van zijn hoofd. Daar lag het. In het donker. Aan zijn voeten. De Basilisk. Verslagen door zijn eigen blik.

Rillingen liepen over Ludwigs lichaam. Zijn handen trilden zo hard dat hij er telkens mee tegen de muurtjes sloeg. Buiten, in het zonlicht, zakte hij naar de grond. De brouwer ving hem net op tijd op. 'Jochie toch. Je hebt het overleefd.' Hoorde hij bewondering in de stem van de man?

Een kreet. Twee armen die zich om hem heen vouwden. De geur van zeep die de stank uit zijn neus joeg. Edith. 'Je bent er nog, ik ben zo blij.' Eindelijk kon hij ontspannen. Blij zijn lukte nog niet. Hij rilde nog van de inspanning.

Havik kwam naast hem zitten, Adinda aan zijn zijde. 'Heeft het gewerkt?' Hij keek naar Ludwig. 'Echt waar? Onvoorstelbaar.'

De brouwer stond op en liep de kade op. Even later kwam hij met twee knechten terug. Een lantaarn in zijn hand. Ludwig keek toe hoe die drie volwassen mannen de kelder in gingen. Voorzichtig. Angstig. Een minuut later stonden ze weer buiten.

De man stak zijn hand uit en hielp Ludwig omhoog. Hij klopte hem op zijn schouder. 'Je bent een held.' Uit zijn zak haalde hij een leren portemonnee. Hij telde een paar gulden af. Deed er nog twee extra bij. 'Die heb je meer dan verdiend.'

De munten voelden koud in Ludwigs handpalm. Edith keek hem aan. 'Met dit geld kunnen we de huurschuld van onze ouders betalen. Die van Havik erbij. We kunnen in ons huis blijven. Waar we veilig zijn.'

Ludwig lachte naar Havik. 'Wat denk je? Is het voldoende voor

een goede bril van dokter Donders? Eentje waar je daadwerkelijk iets mee kan zien?’

Havik veegde iets van zijn gezicht en grijnsde. ‘Meer dan voldoende.’

Het verhaal over de jongen die het monster versloeg, was binnen een week in de hele stad bekend. Het leverde hem een bijnaam op. De Basiliskbrader. Ludwig besloot dat hij daarmee kon leven. Al was Monsterjager van Utrecht beter geweest.